

извикахъ азъ и Радусевъ сконфузенъ стана и тръгна напредъ, като се снишаваше и кланяше на куршумитѣ.

Като се връщахъ при ротата, видѣхъ, че единъ санитаръ водеше подъ ржка единъ раненъ въ крака опълченецъ, който едвамъ пристѣпваше.

— Остави ме. Азъ самъ ще вървя, каза ранения на санитаря. Върви помагай на по тежко раненитѣ.

Слѣдъ малко, обаче, когато 3 я рота настѣпваше напредъ, азъ видѣхъ сѣщия санитаръ прѣдъ ротата съ пушка въ ржка.

— Върви да помагашъ на раненитѣ, казахъ азъ на носителя червения кръстъ на ржката си.

— Ваше благородие, дошли сме или да измремъ или да побѣдимъ проклѣтитѣ Турци, ми отговори той. Раненитѣ ще потърпятъ; ако побѣдимъ, ще имъ помогнемъ, а ако не — наедно съ тѣхъ ще умремъ, свѣрши санитаря.

Между това, на срѣща ни идяха цѣла върволица ранени. При това, по легко раненитѣ помагаша на по тежко раненитѣ си другари. Но твърдѣ често и тѣзи послѣднитѣ моляха носившитѣ ги да ги оставятъ и сами да се спасяватъ.

— Оставете ме, азъ се едно ще умра, чухъ, когато викаше единъ тежко раненъ на носившитѣ го легко ранени опълченци; сами бързайте на прѣвързочния пунктъ.

— „Встатъ“! скомандува ротния командиръ и опълченцитѣ, като единъ скокнаха и, по командата, пѣргаво закрачиха напредъ. Но още слѣдъ първитѣ крачки, Штабсъ-Капитанъ Поповъ се прѣпжна и щѣше да падне. Той се улови за крака.

— Какво ви стана? го попитахъ азъ, да не ви раниха?

— Нищо, нищо, раненъ съмъ, но мога да вървя, ми отговори Поповъ и пакъ тръгна напредъ, като накуцваше.

Азъ го посѣвѣтвахъ да иде на прѣвързочния пунктъ, но той се отказа. Между това, турскитѣ стрѣлци получиха подкрѣпления и за туй убийственната стрѣлба още по-вече се усили. Като вървахъ прѣдъ ротата, азъ запѣхъ любимата на опълченцитѣ пѣсенъ: